

Cambuur en als de club scoort, juichen we, staande. We klappen en zingen *Ut Woanskip*. De tekst kent hij nog niet, maar zijn sjaal houdt hij nu al op borsthoogte.

En voort gaat het met de wedstrijd, 1-1, 2-1. We juichen weer, we klappen en hij klapt ook, geluidloos, maar zijn ogen juichen mee. We gaan weer zitten en becommentariëren de spelers en de scheidsrechter. Hij hoort het geroezemoes om hem heen, zuigt de beelden op.

Dan acht de MI-side het tijd voor een opfrissertje voor spelers en toeschouwers. Honderden gaan staan ast foor Cambuur bist. We gaan staan, want wij herkennen het signaal. Hij blijft zitten en kijkt met ogen vol verwondering om zich heen. Er is niet eens gescoord en toch gaat iedereen staan.

Hij vraagt: „Wêrom moatte wy eins stean?”

„Omdat wy dat sjonge”, zeggen we en hij knikt tevreden met dit antwoord, dat natuurlijk nergens op slaat.

We zitten weer en het wordt 3-1. Nu houdt hij de Cambuur-sjaal ver boven zijn hoofd, maar niet nadat hij zich er van vergewist heeft, dat zijn beschermers nog steeds naast hem staan.

Ik denk dat hij deze eerste keer nooit weer zal vergeten, dat hij de herinnering – die avond bij Cambuur tussen heit en pake – altijd met zich mee zal dragen. En ik realiseer me, dat ik zo'n herinnering ook wel had willen hebben.

bonne.stienstra@lc.nl

bonnestienstra

Geborgen

Zeven jaar is hij en voor het eerst mag hij mee naar Cambuur. Daar zit hij, op de voor hem immens hoge tribune met een overweldigend uitzicht op het veld en op de spelers. Cambuur-sjaal om, Cambuur-shirt aan.

Hij is fan van Barcelona, Ajax en fan van Cambuur, een aflopende reeks. Daar zit hij, tussen heit en pake in. Hij zwijgt. En kijkt naar de MI-side waar ze hun sjaals boven de hoofden houden. Voorzichtig pakt hij de uiteinden van die van hem en zwaait er mee, maar hoger dan zijn knieën durft hij nog niet.

Dat beeld, dat van het jongetje tussen zijn vader en zijn grootvader, dat deed me denken aan het prachtboek *Voetbalkoorts* van de Engelse schrijver Nick Hornby, die de emotionele hoogte- en dieptepunten van zijn jonge leven koppelde aan zijn liefde voor Arsenal. Hij beschrijft hoe hij zijn allereerste wedstrijd van Arsenal zag aan de zijde van zijn vader, die hij niet zo vaak zag, want gescheiden van zijn moeder.

Naast me klinkt uit de jongenskeel een voorzichtig Hup

We klappen en we zingen Ut Woanskip